

LIN RINA

Kroniky

PRACHU

COO
BOO

Kroniky prachu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

COO

BOO

Lin Rina

Kroniky prachu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

LIN RINA

Kroniky

PRACHU

COO
BOO

Lin Rina: *Animant Crumb's Staubchronik*
Published by agreement with Ferly.
Copyright © 2017 by Drachenmond Verlag
Cover design © Marie Graßhoff 2017
Translation © Petra Kýšková 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2178-3
ISBN e-knihy 978-80-566-2256-8 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2257-5 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2258-2 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

Pre Doru

Pretože v твоjich žilách prúdia slová a sny...

Prológ

O pierala som sa o mramorový stĺp a s úsmevom na perách som v duchu preklínala matku. Zúfalo som túžila po tom, aby aspoň jediné slovo z úst muža oproti mne dávalo aký-taký zmysel.

„... no a nato ľadový medveď povedal: *Ja som barón Prášil!* A potom tučniakovi odhryzol hlavu,“ dokončil svoj vtip. Bohužiaľ, nemala som v sebe toľko punču, aby som dokázala aspoň predstierať, že sa na jeho humore zabávam.

V tvári bol vlastne pekný, ale celkovo jeho vzhľad vyznieval komicky. Nech je v móde čokoľvek, vestu orgovánovej farby by muži jednoducho nemali nosiť. Vyzerá to príšerne.

„Vy sa vôbec nesmejete,“ odrazu postrehol svojím brilantným umom. Toľká tuposť vo mne vyvolávala potrebu vzdychnúť si, ale nemohla som to urobiť – na to sa mi nedostávalo dosť vzduchu. Môj korzet bol totiž taký tesný, že som ledva dýchala, a prisahala by som, že pre nedostatočne fungujúci krvný obeh som si pomaly prestávala cítiť nohy.

Takto ma zošnuovala Mary-Ann, aby som sa vošla do obludných bledomodrých večerných šiat, ktoré mi matka dala špeciálne doviezť z Londýna. Vraj aby pohľad na mňa potešil mladých vidieckych šľachticov. Tvrdila, že tesné šnuovanie je v Londýne módnym hitom a všetky mladé dievčatá sa podľa toho zariadili. Pre mňa však bolo neznesiteľné, dokonca som mala pocit, že keby som sa musela vzdať svojho miesta pri otvorenom okne, z nedostatku kyslíka sa zadusím.

Podľa môjho názoru je holý nezmysel, aby sa telo prispôbovalo oblečeniu, a nie oblečenie telu. Lenže čo ja o tom môžem vedieť! Som predsa iba lenivá, záhaľčivá darebnica, ktorá musí mladých mužov ohurovať svetlomodrým taftom, aby odpútala pozornosť od svojej nepodarenej povahy.

Mladý muž na mňa vytrvalo hľadel a v očiach mal očakávanie.

„Tá historika je scestná,“ spustila som a bola som na najlepšej ceste urobiť niečo, od čoho ma matka odjakživa vytrvalo odrádzala: chcela som ho poučovať. Lenže ktorý mladý muž by ocenil, že ho tromfne žena, ktorú sa práve snaží presvedčiť, že je tou najlepšou partiou v sále? „Nielenže zvieratá nevedia hovoriť – čo sa však v tomto prípade dá ospravedlniť tým, že by malo ísť o vtíp –, aj tak neverím, že by ľadový medveď dokázal niečo také.“ Chcela som svoju myšlienku ďalej rozviesť, ale skočil mi do reči.

„Podľa mňa je ľadový medveď dosť silný na to, aby odhryzol tučňiakovi hlavu. Je to predsa šelma,“ namietol viditeľne dotknutý – tuším sa volal Hilton alebo Milton – a dal si ruky v bok, aby zakryl svoju neistotu.

„To áno,“ súhlasila som. „Ja však neverím, že by bol schopný puťovať zo severného pólu na južný iba preto, aby sa hádal s tučňiakom o guľaté vajce.“

Milton či Hilton sa na mňa tupo pozrel, ale na naše obojstranné šťastie ho práve vtedy pozdravil nejaký známy. Zbežne nás predstavil, hneď nato sa úctivo ospravedlnil a odišiel.

Truľo jeden.

Osamela som a v duchu mi znel vyčítavý hlas mojej matky, že takto akurát zostanem na ocot, vystavená samote a z nej plynúcim depresiám. Pritom ja rozhodne nie som sama. Núti ma tráviť nekonečné nudné hodiny na spoločenských večierkoch a plesoch, kde musím viesť bezduché rozhovory. Väčšinou s ľuďmi, ktorí si o sebe myslia, že sú ktovieako vzdelaní, pretože kedysi v minulosti zavádili pohľadom o nejakú knihu, ale potešenie im prinášajú výhradne trapasy iných.

Namiesto toho by som mohla sedieť doma vo svojom starom kresle a venovať sa myšlienkam brilantných mysliteľov. Mužov svojho života mám predsa pri sebe, užívam si každý okamih, ktorý strávim v ich spoločnosti. Spolu s nimi som pracovala na kriminálnych prípadoch, ktoré sme riešili pomocou techniky na porovnávanie odtlačkov prstov, lebo tie sú u každého človeka jedinečné ako snehové vločky. Dobýjala som mestá, schovaná v útrobach dreveného koňa, ktorého som si postavila. Sledovala som literárne diskurzy a výklady historických príbehov, študovala som človeka, jeho myseľ a dušu. Podnikla som cestu okolo sveta za osemdesiat dní, naučila som sa stavať lietadlá, skomponovala som hudobné diela, vyvolala vojnu.

Lenže v očiach mojej matky sú to všetko samé hlúposti. Vyšívanie, to je podľa nej činnosť vhodná pre mladú ženu v mojom postavení.

V duchu som si vzdychla.

Kto toto, preboha, vymyslel?

Prvá kapitola alebo Ako prišiel strýko na návštevu

„Nevieš si predstaviť, Charles, ako ho strápnila! Jednoducho si pustí ústa na špacír, dookola mudruje a nemá v sebe kúska hanby,“ bedákala matka pred otcom, načo som len prevrátila oči. Zakaždým všetko hrozne dramatizuje. „Vždy keď ju osloví nejaký mladý muž, celé to pokazí. Prečo nemôže byť ticho ako ostatné dievčatá?“ hromžila ďalej.

Hneď som si živo predstavila, ako pochoduje po miestnosti hore-dolu, jednu ruku má položenú na prsiach a druhou sa ovieva, akoby sa jej nedostávalo vzduchu.

„Taká Julia Goodmanová, to je tiché dievča – a už v sedemnástich sa zasnúbila. Alebo najstaršia zo sestier Bordleyových. Tá presne vedela, kedy treba mlčať, a v osemnástich bola dokonca vydatá!“

Môj otec sa zrejme ako zvyčajne opieral o kozubovú rímsu alebo napoly sedel na rohu svojho písacieho stola a možno sa rovnako ako ja čudoval, prečo matka ustavične hovorí o tichých dievčatách, a sama pritom nikdy nestíchna.

„Iba tvoja nepodarená dcérenka celé dni vysedáva v podkroví v tom svojom starom kresle a hltá knihy namiesto toho, aby sa radšej naučila slušne správať!“

Živo som si predstavila, ako sa medzi obočím môjho otca prehlbuje prísna vráska.

„Naša Ani vie, ako sa slušne správať, drahá!“ bránil ma otec.

Usmiala som sa. Pomaly som si prestávala cítiť pravú nohu, tak som sa pokúsila sadnúť si nejako inak a neodtrhnúť pritom ucho od vetracej mriežky komína, ktorý viedol z kuchyne cez otcovu pracovňu až hore do podkrovia.

„Tak prečo to nerobíš?!“ zvolala matka, načo som si len ticho vzdychla, pretože som vedela, čo bude nasledovať. „Má už devätnásť, Charles! Devätnásť! Pomaly začínam mať pocit, že vôbec nemá v úmysle viesť normálny život. Stále len knihy, knihy a knihy. O pár rokov z nej bude stará panna, ktorú už nikto nebude chcieť, pretože svoju mladosť premrhá na starej špinavej povale!“ rozvzlykala sa matka a otec zahundral zopár chlácholivých slov.

Zdvihla som hlavu a natiahla krk, až mi zapraskalo v zátylku. Matka si jednoducho robí zbytočné starosti pre veci, ktoré sú podľa mňa fakt nepodstatné. Je presvedčená, že vydať sa a starať sa o vlastnú domácnosť je pre mladú ženu to najväčšie šťastie. Lenže ja mám na to úplne iný názor. Čo by sa stalo, keby som sa povedzme nikdy nevydala? Možno nebudem bohatá, nebudem mať vlastný koč a nebudem si môcť každého pol roka zaobstarať novú garderóbu, ale verejná knižnica je zdarma a tam budem určite šťastnejšia než s nejakým prihlúplym manželom v extra nóbl dome.

Oprášila som si prach zo sukne, upravila blúzku a odhrnula z čela prameň vlasov, ktorý sa mi uvoľnil z účesu. Takmer túžobne som sa zadívala na svoje staré kreslo, ktorého tmavozelený zamat bol na opierkach trochu ošúchaný. Mama kreslo pred rokmi vyradila, pretože sa jej zdalo príliš ošumelé. Lenže mňa s ním spájalo množstvo krásnych

spomienok a patrilo k môjmu životu rovnako ako knihy. Najradšej by som sa opäť schúlila na jeho opotrebovaných epedách, otvorila knihu, ktorú som predtým začala čítať, a jednoducho zabudla, že existuje nejaký svet spoločenských večierok a svadbami posadnutých matiek.

Lenže o chvíľu zazvoní Mary-Ann na obed a to znamená, že aj tak budem musieť zísť dolu.

Hlasno som si vzdychla, pridržala pod pazuchou útlý román a s vykasanými sukňami som zišla po strmom schodisku na prvé poschodie.

Náš dom bol väčší, než sme potrebovali. Aspoň mne to tak pripadalo. Mám rada malé miestnosti a steny, ktoré mi dávajú pocit bezpečia. Zato moja matka chce mať všetko priestranné a neznáša, keď nejaký kus nábytku stojí na nesprávnom mieste, a miestnosť tak opticky zmenšuje.

Nečujne som sa zakrádala okolo otcovej pracovne, aby som rodičov nevyrušila a nezačuli ma, lenže presne v tej chvíli sa otvorili dvere.

„Ani!“ oslovil ma prekvapený otec a mama sa rýchlo pretiahla okolo neho za mnou na chodbu. Zavesila sa do mňa a načisto ma zmiatla zmenou nálady, pretože na perách jej pohrával sprisahanecký úsmev. Veď predsa pred chvíľkou vzlykala a hnevala sa na mňa!

„Hádaj, kto tu bol dnes ráno. Tváril sa, že potrebuje nechať niečo tvojmu otcovi, ale som si istá, že prišiel kvôli tebe,“ zašvelila a hneď mi bolo jasné, koho má na mysli. Georga Michelsa. Svoj nový objav, s ktorým sa ma márne pokúša dať dokopy.

„Kto by to len mohol byť? Hádam nie pán Michels!“ zvolala som s prehnaným nadšením a matkin úsmev bol razom preč. Ak sa za tie roky pri mne, čoby svojej dcére, niečo naučila, tak to bolo prehliadať iróniu.

„Animant! Ver tomu alebo nie, pravda je taká, že tento muž by mohol byť *tvoj* a ty by si mohla prežiť spokojný život v blahobyte,“ vyhlásila a nesúhlasne zvrážila obočie.

Mala som čo robiť, aby som nevybuchla do smiechu, radšej som si hryzla do spodnej pery. Pán Michels bol síce milý chlapík, ale duchaplnosti mal asi toľko ako krajec chleba, navyše bol neuveriteľne nemotorný, takže bol schopný potknúť sa o vlastné nohy.

„Špára sa v nose, keď si myslíš, že sa naňho nikto nedíva,“ namietla som, keď sme schádzali po schodoch na prízemie. To som si nevymyslela.

„Animant!“ rozhorčila sa matka a otec sa za nami zachechtal. No hneď sa zháčil, keď aj po ňom strelila prísny pohľadom. „Je to fešák a zarába tritisíc libier ročne. Nebuďte takí nevraživí,“ pokarhala nás a pustila sa ma.

Zvyšok schodov zišla sama a zmizla v salóne. Svoj našťvaný odchod podčiarkla prehnaným šuchotom čipky na spodničke, čím dala najavo, akí sme v jej očiach nerozumní.

Pokrčila som plecami a otec sa pobavene usmial. Nezastával názor, že by mladá dáma mala zostať na ocot, občas ho však pobavili márne pokusy mojej matky, ktorá sa zo všetkých síl snažila prebudiť vo mne náklonnosť k mužom. Bol presvedčený, že to jedného dňa postretne aj mňa, tak ako všetky ostatné dievčatá v mojom veku, a že moje srdce zahorí láskou k niektorému z tých mladých mužov, ktorí vyhľadávajú moju spoločnosť.

Vraj mi zatiaľ chýba motivácia, povedal kedysi matke, načo som ja hore pri komíne len pokrútila hlavou. Nedokázala som si predstaviť, čo by to malo byť za motiváciu. Peniaze to nebudú. Samozrejme, nikdy som nezažila skutočnú chudobu, ale aj bez manžela si so svojím dedičstvom vystačím do vysokého veku. Za predpokladu, že ma predtým neskolí nejaký zápal pľúc.

Nebude to ani sociálny status. Verejné podujatia, spoločenské večierky ani plesy ma nezaujímajú a urodzené maniere nižšej šľachty už vôbec nie. Nemám záujem o tituly ani o mocenské súperenie spoločenskej smotánky a mám dojem, že do týchto kruhov vôbec nezapadáam.

Jediné, čo zostáva a čo je pre mňa, priznávam, trochu záhadou, je láska. Čítala som o nej, hltala kvetnato opísané zážitky a príbehy tlčúcich srdc v básňach a poviedkach, no aj tak som jej nerozume-la. Ako môže nejaký človek nájsť iného človeka, ktorý je jeho spriaz-nenou dušou? Na tejto planéte predsa žijú milióny ľudí. Aká veľká je pravdepodobnosť, že niekto stretne práve tú osobu, ktorá je mu súdená?

Matka tvrdí, že žena môže byť šťastná s ktorýmkoľvek mužom, pokiaľ to naozaj chce. Ja zrejme až tak veľmi šťastná byť nechcem. U žiadneho z matkiných adeptov som si totiž zatiaľ nedokázala predstaviť, že by som bola schopná predstierať dlhšie než hodinu, že vo mne vzbudzuje záujem. Je chyba naozaj vo mne alebo za to môžu muži, s ktorými som sa dosiaľ stretla?

V salóne som si mlčky sadla k matke a dospela som k záveru, že ta-kéto úvahy sú nezmyselné a k ničomu nevedú. Otvorila som útlý román, ktorý som si iba za tri pence zaobstarala v kníhkupectve na Gardner Street. Za tú cenu bol pomerne obsažný a rozprával prí-beh Jacksona Througa na jeho ceste do Indie a späť. Bola som prá-ve v časti, kde sa mu podarilo nazbierať dostatok peňazí na plavbu a nalodiť sa na malú obchodnú loď, ktorej kapitán mi pripadal značne podozrivý.

„Animant,“ ozvala sa matka a vytrhla ma z deja do reality. „Ja to jednoducho nechápem. Čo vlastne chceš?“ spýtala sa a ja som skepticky zdvihla obočie.

„Chcem si v pokoji čítať, mama,“ odvetila som, hoci mi bolo jas-né, že to nie je odpoveď na jej otázku. Tá sa vzťahovala na moju budúcnosť, na typ muža, ktorý by sa mi pozdával, a na aktivity, ktoré som si pre seba vysnívala. Lenže mne sa vôbec nechcelo dis-kutovať s ňou o tom a jej vyzvedaniu sa väčšinou vyhybam práve tak, že ju naschvál zle pochopím.

Znovu si hlasno vzdychla a ja som videla, ako sa jej čelo pomaly sfarbuje dočervena v snahe potlačiť zlosť a zúfalstvo, ktorého som bola príčinou.

„A čo zajtra alebo pozajtra?“ snažila sa ma vyprovokovať. „Čo na budúci rok alebo o dva roky?“ Zatiaľ znel jej hlas celkom pokojne, no napriek tomu trochu priškrtene. Bolo mi jej ľúto. Tak veľmi sa snaží, pritom ma nikdy nedokáže pochopiť...

„Nerob si starosti, mama,“ povedala som vlúdne a pohľad som uprela opäť na knihu, ktorej hladkú a studenú papierovú väzbu som cítila pod prstami. „O knižky nemám núdzu,“ doložila som chláčohoľivo a čakala na povzdych, ktorý bude nepochybne nasledovať. Bol hlasnejší, než som očakávala, a neprehlušila ho dokonca ani Mary-Ann, ktorá zazvonila na obed.

Spočiatku pri jedle vládlo ticho. Otec predniesol modlitbu a potom si tanier vrchovato naložil zemiakmi a tekvicou. Mama sa tvárila urazene a jedla demonštratívne málo, aby zdôraznila, ako vinou môjho správania nesmierne trpia jej nervy. Ja som si ďalej ukradomky čítala o situácii v kajute, v ktorej mal Jackson Throug stráviť nasledujúce týždne.

„To musíš čítať aj pri jedle?!“ napomenula ma a ja som knihu okamžite zavrela.

„Prepáč, mami. Dala som sa strhnúť zvedavosťou, ako sa bude príbeh ďalej vyvíjať,“ vyhlásila som a pretiahla si chrbát. Nadnes som ju vydráždila až-až. V jej očiach bola zaiste namieste aspoň aká-taká pokora.

Čosi zašomrala, potom odsunula tanier, akoby sa na jedlo nemohla ani pozrieť. Nečujne som vzdychla a vložila si do úst kúsok jahňaciny. Bol to taký ten okamih, keď sa svet scvrkne na tikot hodín a každý v miestnosti premýšľa, čo by povedal, aby ukončil to tiesnivé ticho.

Vtom nás vyslobodil zvonček pri vchodových dverách.

„Kto by to mohol byť?“ zvolala mama, tvár sa jej rozjasnila a naklonila hlavu, aby cez privreté dvere dovidela do chodby. „Niekoho čakáš?“ obrátila sa k otcovi a prestala naťahovať krk, pretože zo svojho miesta aj tak nedovidela až k dverám.

„O nikom neviem,“ odvetil otec, keď prehltol a utrel si obrúskom masť z fúzov.

Matke zasvietili oči, akoby niekto zapálil sviečku, a pohľad stočila ku mne. „A ty?“ vyzvedala tónom plným očakávania, takže som vyvrátila oči dohora.

„Bože, mama!“ odbila som ju. „Možno je to poštár alebo pán Smith so správou, že si Dolly opäť polámala nohu,“ začala som prízemnými hypotézami hasiť svetlo v jej očiach, takže sa znova zatvárala urazene.

„To by ešte chýbalo! Naplánovala som si výlet k jazerám a Dolly potrebujem dať zapriať dopredu do drožky. Jej srst sa totiž náramne hodí k mojim popoludňajším šatám,“ chytla sa toho, hoci z mojej strany to boli iba bláznivé špekulácie. Z chodby bolo počuť, ako Mary-Ann zvyšuje hlas.

„Váš kabát, sir! Prosím vás, pane...“ pokúšala sa niekomu dohovoriť, ale zjavne zbytočne. Vzápätí totiž ten niekto prudko rozrazil dvere a do jedálne vpadol vysoký fúzatý muž s cylindrom na hlave, v mokrom kabáte, s kockovaným modrým flanelovým šálom vejúcim v prievane. Doširoka roztvoril náruč.

„Prekvapenie!“ zvolal príjemným hlasom a ja som ozlomkrky vyskočila, div som neprevrhla stoličku.

„Strýko Alfred!“ zapišťala som spôsobom, ktorý sa k dáme vôbec nehodí, a chcela som sa mu vrhnúť do náručia ako malé dieťa. Vtom sa za ním cez dvere pretlačila Mary-Ann a postavila sa mi do cesty tak nešťastne, že moja spontánnosť dostala na frak. Uvedomila som si, že už nie som dieťa a matka by mi vykrútila krk, keby mi po dažďovej vode zostali na blúzke škvrnky.

„Alfred!“ zvolal aj otec. „Aké príjemné prekvapenie! Čo ťa k nám priviedlo?“

Strýko Alfred si stiahol šál z krku a podal ho čakajúcej Mary-Ann.

„Aaale, len nejaké vybavovačky, nič podstatné,“ vysvetlil a rozopínal si gombíky na ťažkom kabáte, podľa ktorého som usúdila, že v Londýne je väčšia zima než tu u nás na vidieku. Samozrejme, nebývame doslova na vidieku, lenže keď človek porovná naše mestečko s mestom, ako je Londýn, môže pokojne hovoriť o značne vidieckom kraji.

Strýko Alfred podal kabát úbohej Mary-Ann, ktorá sa pod horou látky celkom stratila. Opatrne s ním vycúvala z izby.

„Sadni si a zajedz si s nami. Mary-Ann ti prestrie,“ ponúkla ho matka a usmiala sa, aj keď na nej bolo vidieť, že je rozladená. Na vine však nebol strýko Alfred, ale jej prehnaná túžba po návštevníkovi, ktorý pokiaľ možno nepatrí do rodiny a je vo veku vhodnom na ženie.

Strýko Alfred mal príliš dobrú náladu na to, aby si všimol vrásky v stiahnutých kútikoch jej úst, a odsunul si stoličku vedľa môjho otca. Keď svojou mohutnou váhou dopadol na nevelké mahagónové sedadlo, stolička nebezpečne zavrzgala a mama nenápadne zaťala prsty v lone. Vyzerala, akoby sa ticho modlila, aby strýkova váha neublížila jej milovanému nábytku.

Strýko Alfred nebol v pravom zmysle slova tučný, to naozaj nie. Bol však veľký, rovnako ako môj otec, a mal od prírody širokú hrud' prístavného robotníka. K tomu nabral pár kíľ, za čo vďačil svojmu blahobytnému životu, a stal sa z neho kus chlapa. Otec vedľa neho pôsobil skôr útló. Jemu bolo dopriate, aby sa podobal viac na svoju matku, zatiaľ čo jeho brat zdedil vlastnosti po otcovi.

Milujem strýka Alfreda. Je vtipný a oduševnený, spoznal kus sveta a skvelo by sa hodil ako postava do nejakého románu. Ako dieťa som mu s vytreštenými očami visela na perách a nasávala každé jeho

slovo a každú historku. Rozprával o cudzích krajinách, o mestách a stavbách, o ľuďoch a kultúrach. O všetkom, o čom som ja mohla iba snívať alebo čítať.

Teraz už taký sveták nebol, usadil sa, našiel si manželku a nastúpil na vysoký post na personálnom oddelení Kráľovskej univerzity v Londýne. Na dôvtipe a zmysle pre humor mu to však neubralo.

„Animant, dievčatko,“ oslovil ma, keď s matkou prebral zvyčajné zbytočnosti o tom, ako sa kto má a ako sa darí rodine, a Mary-Ann mu prestrela na stôl. „Tak čo práve čítaš?“ Obrátil sa ku mne a nabral si z mís so zeleninou, s mäsom a so zemiakmi.

Hanblivo som sa usmiala. Celý svet vedel, že rada čítam, že vlastne nerobím nič iné, ale málokto sa ma pýtal na moje aktuálne čítanie. Dokonca aj môj otec sa jedného dňa prestal zaujímať o názvy diel, ktoré sa menili rovnako rýchlo ako dni v týždni.

„Diskurz o modernej matematike a jej vplyve na náš pohľad na fyzikálne zákonitosti, ďalej správu o založení americkej burzy v roku tisícsedemstodeväťdesiatdva a román o ceste Jacksona Througa do Indie,“ vymenovala som svoje aktuálne čítanie a strýko Alfred sa nahlas rozosmial.

Otec sa smial spolu s ním jednoducho preto, lebo mu robila dobre neviazaná nálada jeho brata, a matka na mňa hľadela, ako keby som vyhlásila, že dokážem vyliečiť choleru. Ja som sa ďalej rozpačito usmievala. Netušila som, čo to má znamenať. Necítila som sa vo svojej koži pri pomyslení, že nie som tá, ktorá má nadhľad nad vecou, a do lona som si nenápadne stiahla knižku, ktorá ležala vedľa môjho taniera, aby som sa mohla niečoho držať.

„Ani, ty si fakt neuveriteľná!“ vyprskol strýko. Vzala som to ako kompliment. „Poznám len hŕstku ľudí, ktorí čítajú toľko ako ty,“ dodal a tentoraz som v jeho hlase zreteľne počula uznanie. Rozpačito som pokrčila plecami, pretože som nevedela, ako s nečakanou pocitou naložiť, a snažila som sa ovládnuť, aby som sa nezačervenala.

„Prekvapuje ma, že vôbec poznáš nejakých ľudí, ktorí toľko čítajú,“ prihodila si moja matka, ktorej by ani vo sne nenapadlo ma za niečo také chváliť. Keby to robila, možno by som sa prinútila byť milšia k jej vyvoleným zaťom.

„Na Novom Zélande som spoznal jedného človeka, ktorý čítal jednoducho všetko, čo mu prišlo pod ruku, a keď mu to nestačilo, začal sám písať,“ spustil strýko Alfred rozšafne a strčil si do úst vidličku plnú jedla. „No a v Londýne je jeden knihovník, ktorý...“ huhňal medzi mäsom a zemiakmi a jeho oči, ktoré sprvu žiarili a zračil sa v nich jas a chuť rozprávať, v okamihu potemneli a zatienilo ich husté obočie. „Och, ten chlap!“ zanovito zahundral a jeho zuby so škrípaním rozžuli mäso. Potom sa zhlboka nadýchol, striasol zo seba nečakaný príval zlosti a snažil sa o neutrálny výraz tváre.

„Čo je s ním?“ zaujímal sa otec a krájal si pritom už tretiu porciu mäsa.

„Ach,“ resignovane mávol rukou strýko a tri páry očí sa naňho zadívali plné očakávania. Vzbudil našu zvedavosť. Pozrel sa z otca na matku a na mňa a potom zase späť. „Máme nejaké personálne problémy,“ vysvetlil sucho a jeho veľké ruky sa pevnejšie chopili príboru. „A to ma privádza do šialenstva!“ dodal energicky, takže som si začala trochu robiť starosti. Strýko bol zvyčajne veselý spoločník, starosti sa k nemu nehodili.

„Jedz, Animant,“ napomenula ma matka pošepky, načo som pustila prsty z knihy vo svojom lone a chytila príbor, nespúšťajúc oči zo strýka.

„Robí ti nepríjemnosti?“ chcel vedieť otec a strýko Alfred si odfrkol. Hneď nato sa však zase pustil do jedla, čo bolo dobré znamenie.

„*Nepríjemnosti* nie je to správne slovo, Charles,“ odvetil medzi dvoma hltmi a zašermoval vidličkou. „Je to úzkoprsá úradnícka krysa, celý tento knihovník!“ spustil zhurta a matka sa pri tom hrubom výbere slov strhla, čo ma rozosmialo. Strýkova tvár sa začala

opäť vyjasňovať. „Mali by ste ho vidieť,“ rozhovoril sa a do jeho hlasu sa vrátila veselosť. „S tými jeho smiešnymi okuliarmi na čítanie, nažehlenými košelami a so stiahnutým zadkom. Je vedúcim Kráľovskej univerzitnej knižnice a má toľko práce, že potrebuje asistenta. Lenže všetci absolventi literárnej vedy, ktorí sú ochotní nastúpiť na túto pozíciu, dávajú jeden za druhým výpoveď niekedy už po pár dňoch alebo ich pošle dočerta on sám. Nikto nevyhovuje jeho požiadavkám, nikto nedokáže splniť jeho nároky a ja tuším budem o chvíľu ochotný zaplatiť dvojnásobok tomu, kto na tom mieste vydrží.“

„To je taký panovačný?“ opatrne sa spýtala moja matka a strýko sa zasmial.

„Nie, len svojský a schopný čohokoľvek. Keby som nevedel, že gazdiná v priestoroch určených pre personál neustále nadáva na jeho neporiadnosť, myslel by som si, že v knižnici dokonca aj spí.“ Strýko Alfred vytrel zemiakom olej z tekvicového ragú a potom si ho strčil do úst. Olej mu stekal pomedzi chlpy na brade, takže vyzeral ako nejaký neotesaný dláždič.

Napichla som si na vidličku kúsok tekvice a skúšala nemyslieť na to, ako to vyzerá v mojej izbe. Na všetky tie knihy, ktoré mi vypadávajú z políc a vršia sa pod mojou posteľou. Keď sa to tak vezme, ja spím v knižnici už dávno. Lenže o mňa tu nejde. Ja som jednoducho dievča, ktoré má smäd po vedomostiach, a nie nejaký čudácky, prachom zapadnutý starý knihovník.

„Keby mi na chrbát nedýchalo vedenie univerzity, tak by to všetko nestálo za reč. Pokojne by sme si spolu sadli a ja by som tomu holobriadkovi dal príučku,“ povedal strýko Alfred pobavene a ja som sa zarazila nad slovom *holobriadok*, pretože nebolo v súlade s predstavou, ktorú som si o knihovníkovi v duchu urobila. V mojich predstavách boli knihovníci starí dedkovia, nie nejakí mladí holobriadkovia.